

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

**Puente, Luis de la
Coloniae Agrippinae, 1616**

§. 1.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43347

tionis modum ille fuit vocatus, & necessaria est omnibus securè & vtiliter in eo ambulantibus; magnam item securitatem & vtilitatem ordinarij modi orandi, quem idem Pater longo tempore exercuit, & quo fauores obtinuit sibi concessos; quicquid denique opportunum erit ad prædictam relationem melius intelligendam, & ipsum historiæ filum continuandum ac deducendum.

§. I.

HVIVS modi orandi substantiam & circumstantias ei adiunctas fusiùs explicavit idem Pater Balchassar in quodam alio tractatu quem de eo argumento composuit, ut responderet ad obiecta quorundam, eum impugnantium: cuius responsionis mentionem facimus inferiùs, referentes eius responsa, quæ maximi sunt momenti. Nunc autem distinctiùs, ac compendiosiùs hanc explicationem perstringemus, ex nominum explicatione, quibus spiritus Magistri, & ipsemet Pater hanc orationem compellat: illis enim significatur, quid illa sit, quid in se complectatur, & quosnam Effectus habeat: qui licet sint multi, hi tamen sunt magis in usu, ad quos reliqui reducuntur. *Primum*, hæc vocatur oratio **P R A E S E N T I A E D E I**: nam etsi reuera ad benè orandum siue mente, siue voce, aut alio quouis modo, necesse sit, orantem attendere lumine fidei, Deum esse præsentem, audire, & intelligere, quod orans proponit, & quærit: nullus enim cum alio instituit sermonem, quem

judicet absentem, nec audientem, aut percipientem, quod ipse loquitur. At modus hic orationis peculiari ratione appellatur **P R A E S E N T I A S D E I**, eò quòd in ea intellectus diuina luce illustratus, absque alijs ratiocinationibus & ambagibus Deum adspicit adeò prope se, aut intra se praesentem, vt sentire videatur, cum quo loquatur, & in cuius conspectu sit: eum in modum quo Apostolus de Moyse dixit, quod a *inuisibilem tanquam videns sustineret*: Ex quo, impulsu quodam naturali oritur reuerentia & admiratio; & voluntarij propensio quaedam, aut complacentia, & gaudium eò quòd sit in Dei praesentia; atque si quis personam aliquam, aut imaginem pulcherrimam contempletur ex quo aspectu, & admiretur, & delectetur tanta illa pulchritudine, & elegantia.

a Heb. II 27

EX quo fit, vt haec oratio appelletur etiam **Q U I E T I S**, aut **R E C O L L E C T I O N I S** internæ: eò quòd careat multitudine, varietate, & imaginationum ac ratiocinationum strepitu; & potentia animæ superiores, Memoria, Intellectus, & Voluntas simul colligantur, & figantur in **D E V M**, & in contemplationem mysteriorum eius, cum magna in suis actionibus quiete & tranquillitate, & haec est, quæ maxime proprie Contemplatio appellatur: quæ (vt Sanctus Thomas, & alij Doctores; nosque in libro Ducis Spiritualis fusius explicuimus) à meditatione distinguitur, quæ à re vna in alteram discurrit, tanquam quærens latentem veritatem, quam scrutatur, variaque euoluit, & adducit ad eam assequendam. contemplatio autem

*2.2. q. 180.
a. 3.*

*Tract 3. à
cap. 6.*

simplici quodam intuitu summam veritatem cum ingenti eius magnitudinis admiratione intuetur; & cum magna complacentia, ac voluptate; & hoc est, quod ait Scriptura: *b Vacate & videte, quoniã* *b Psal. 45. 1*
ego sum Deus: Et c gustate, & videte, quoniam sua- *c Psal. 33.*
uis est Dominus.

VOCATUR item Oratio SILENTII, eò quòd Deus in ea loquatur, anima tacente, maximaque attentione audiente, quod coelestis eius Magister ad cor ipsius loquitur, docet, ac de se ipso suisque mysterijs manifestat. Non tamen existimandum est, quemadmodum ignari quidam sibi fingunt: quòd animam tacere, & in silentio expectare, sit, potentias interiores omninò suspensas esse, nec ullos proprios actus exercere: hoc enim est impossibile, nisi homo dormiat; aut certè esset crux magna: imò & res noxia: esset enim manere hominem ociosum, tempusque; amittere & exponere se periculo, quo imaginatio mille deliria proferat; aut Dæmon pravas suggerat, & alienas cogitationes. Quare certum est, quamdiu Deus nihil in anima operatur, debere ipsam aliquid facere suo intellectu & voluntate: imò etiam cum Deus operatur, agit aliquid ipsa cum eo, eum in modum quo discipulus dum sui Magistri lectionem tacens audit: operatur interius aliquid, percipiendo, intelligendo, ac sentiendo, quod Magister docet. Quod si hæc Oratio SILENTII dicitur, id non propterea est, quòd sola lingua taceat: cum hoc omni mentali orationi conveniat; nec propterea quod internæ potentia omninò conticescant: sed quòd tunc in eo tantum occupentur, quod à

Deo accipiunt, quemadmodum dixit David:
d Psal 84.9. d Audiam quid loquatur in me Dominus Deus, qui
 Magistri Officium facere dignatur, & ad cor lo-
 qui, ei que suas veritates reuelare, ac vehementer
 ad easdem allicere, non adhibente homine pro-
 priam industriam, vt aliàs solet ad suas medita-
 tiones petitionesque cum magnis affectibus insti-
 tuendas. Et in hoc sensu dixit sanctus Dionysius
 de diuino Hierotheo, *quod esset patiens diuina*,
 quasi in agendo cum Deo, diuinis que rebus re-
 cipiendis, potius se haberet, vt discipulus do-
 ctrinam ab alio accipiens; quam sicut homo
 diligentia & industria sua veritatem quærens,
 quam non assequitur. Ex quo fit, vt etiam ipsum
 audire, appelletur silentium: eò quòd tunc om-
 nes creaturæ taceant in corde, nec res vlla tur-
 bet illud, aut eius quietem impediatur. Et ob ean-
 dem causam in Canticis appellatur *S O M N I*
 spiritualis: ita enim cor vigilat, attentumque
 est ad cognoscendum, amandum, & cum Deo
 suo agendum, vt anima ipsa tanquam sopita ad
 externa omnia videatur; neque audiens, neque videns,
 aut percipiens, quod alij ei dicunt, aut quod extra se
 geritur. Ex quo etiam fit, vt eadem oratio appelle-
 tur *VNIIONIS*: eò quòd spiritus ingenti cogita-
 tione, & amore fortissimè e Deo *adhærescit*, effusa
 (vt Apostolus dixit) *vnus spiritus* cum eo: adeò vt
 tunc non possit attendere, vt aliquid aliud cogi-
 tet, velit, aut amet, sed cum Dauide dicat: *f quid
 mihi est in cælo? & à te quid volui super terram?* &
*g Cant. 3. 4. cum Sponsa: g inueni quem diligit anima mea; te-
 nui eum: nec dimittam.*

HAEC sunt vnitatiore excelsæ huius Orationis
 nomi

nomina: in qua multæ sunt Illustrationes, & affectus stupendi ad mysteria diuina. Aliquâdo adfunt imaginariæ figuræ, quas Deus animæ imprimit; aliquando sola adest lux intellectus excelsa valde, qua ille ad mysticę Theologiæ culmen ascendere solet, (quod S. Dionysius appellat, ingredi *in diuinam caliginem*, lucem scilicet inaccessibilem) & quasi cœcè assurgere ad vnitionem cum eo Domino, qui est super omnem substantiam & vnionem: est enim adeò excelsa diuinæ naturæ cognitio, adeoq; intima ac diuina cum eadem vnitio, vt solus Deus ex speciali sua gratia & studio possit animam eò vsque eleuare: & quamuis adeò sit magnum & admirandum, quod cognoscitur; videtur tamen esse quasi abyssus quædam infinita, id quod ignorat. Et quoniam in eodem orationis genere singularia quædam & extraordinaria euenire solent, alia quoque nomina, hæc oratio sortitur: nam cum Dei Visitationes & Illustrationes, internæ visiones, & feruentes cum amore & vnitione cum Deo affectus, cum tanta vehementia eueniunt vt anima à sensibus externis maneat alienata, motusq; omnes corporis quiescant, vocatur *Suspensio*, aut *Ecstasis*; quod si repenti, & magna vi id eueniat appellatur *Raptus*: & ita dixit Apostolus, se h *raptum* h 2. Cor. 12. 3. esse vsque ad tertium cælum, & in Paradisum; quod si cum maiori interna suauitate veniat, appellatur *Volatus* spiritualis sicut David desiderabat, dari sibi *i pennas sicut columba*, vt liceret *fugere & volare*, vt *requiesceret in solitudine*: solet autem interdum etiam corpus à terra eleuari, impetum sequens spiritus ad rerum cęlestium contemplatio-

Lib. de
Mystica
Theolog. &
S. Bona. in
lib eiusdem
tituli.

plationem ascendens : nam in his omnibus suspensionibus, & raptibus, cum à Deo sunt, non est spiritus ociosus, nec dormit; sed semper videt, audit, & aliquid intelligit, admiratur, gaudet, et diligit : quando autem nihil facit, aut recipit potius *STVPORE* dicendus est, aut debilis, & evanescentis capitis somnolentia, aut fraus & illusio Dæmonis. Quoniam igitur res istæ extraordinariæ, sunt ex se periculosæ: ideò nec desiderandæ, nec quærendæ sunt; sed potius fugiendæ, donec Dominus noster ad eas accipiendum vi quadam impellat; aut voluntatem suam aperiat, qua velit hac via deducere eas sententiam.

§. II.

HÆC sunt, quæ complectitur modus huius Orationis & Contemplationis, quem Dominus noster voluit Patri Balthassari variis ob causas communicare. Quarum præcipua est, quòd cum eum elegisset in Magistrum scientiæ spiritualis, ac multarum animarum ducem, quæ orationi studebant, voluit ut ipse valde in ea excelleret: & ipsam experiëntiam sciret variis has vias, per quas diuinus spiritus suos electos deducere solet. Hanc rationem, & causam assecutus est idem Pater, eamque valde perpendit in prædicto suo Tractatu. Nam in primis (ait) qui nunquam didicit græcè, neque legere sciet libros græcè scriptos; neque græcè loquentem intelliget: multoque minus